

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

ROČNÍK XXXVII

VÍDEŇ

ŘÍJEN - LISTOPAD 1990

ČÍSLO 10 - 11

28. ŘÍJEN

Bylo to na Václavském náměstí,
kde se roznesla zpráva o tom,
že jsme opět národem s v o -
b o d n ý m - od toho dne vzpo-
mínáme na 28. říjen s vděčností.
Víme ovšem, že svoboda je nejen
d a r , nýbrž také ú k o l !
Dominik Pecka o tom napsal :

Svoboda jako ú k o l .

Svoboda není jen metafysická a
psychologická skutečnost, nýbrž
také mravní ú k o l . Bylo by
velikým sebeklamem, kdyby někdo
zaměňoval svobodu a nevázanost.
Pravá svoboda není v tom, aby se
člověk oprostil od mravního záko-
na a vyhnul se svým povinnostem,
nýbrž v tom, aby se u o p r o s t i l od
překážek a obtíží, které mu zne-
snadňují, či dokonce znemožňují
konati dobro. Nejde tedy o to, od
čeho se chceme osvobodit, nýbrž
k čemu. P r a v á svoboda není
možnost činiti cokoliv, nebo do-
konce páchat zlo, nýbrž možnost
činiti dobro.

Náleží k bytnosti svobody,
že ji musíme vždy znovu dobývat.
Jako filosofie věčně buduje svůj
chrám, tak i svoboda mravní vůbec-
křesť. zvláště - ustavičně pracuje
na svém zdokonalení.

Kdo hledá svobodu v neváza-
nosti, nenajde touženou volnost,
nýbrž otroctví. Lenoch válející
se v posteli je vlastně otrok své-
ho těla. Pijan je otrok své ne-
zřízené vášně. Lakomec je otrok
zlata. Člověk stydlivý se vyznat
svou víru, je otrok veřejného mí-
nění..

Svoboda je výsledkem kázně.
Kázeň pak je v tom, že nižší bylo
podrobeno vyššímu a vyšší Nejvyš-
šímu. A proto silná a svobodná
vůle se nevytváří jen vlastním
úsilím člověka, nýbrž také půso-
bením Božím. Podle křesťanské na-
uky se nikdo neutváří jen sám,
nýbrž všichni jsou synové milo-
sti. Modlitba, jakkoli nezvykle
to zní, je nejdůležitějším cvi-
čením vůle. Předsevzetí sama nám
nejsou mnoho platná, nepoklekne-
me-li a neprosíme-li o osvětlení,
sílu, odpuštění a mír.

Kdo se nemodlí, zápasí sám...
Kdo se v modlitbě spojuje s Bohem,
má Boha na své straně, Já a Bůh -
jaká to přesila!

Svobodná vůle je člověku dána
od přirozenosti. Obdrželi jsme ji
zrozením. Ale mravní svoboda vedou-
cí k vládě nad sebou a k mravním ví-
tězstvím - je úkol mravní, jehož
nedosáhne člověk bez znovuzrození v
milosti. Teprve "Osvobodí-li vás
Syn - budete v pravdě svobodni!"

OBĚTEM FAŠISMU BOJOVNÍKŮM ZA ČEST A SVOBODU 1938 — 1945

BALDARMANN JOSEF
BARTOŠ KAREL
BÖHM KAREL
BRTNA LEOPOLD
CAMRA JOSEF
DIÁSEK EDUARD
DOBÍAS ANTONÍN
FATINA JOSEF
FATINOVA FRANTIŠKA
FRITSCH EDUARD
FRYBA ALOIS
FRYBA MIREK
HALBKRAM ERICH
HEINY JOSEF
HOSPODKA JAROSLAV
HOUBEK ALOIS
HOUBEKOVÁ MARIE
HOUSKA JOSEF
HRACHOVEC JOSEF
HRODICKÁ MATĚJ
HULY RUDOLF
CHLEBORAD ANTONÍN
CHMELA ANTONÍN

CHMELA FRANTIŠEK
JANOTA VILÉM
JARATH LEOPOLD
KOLÁŘOVÁ MARIE
KOLMANN KAREL
KOPP LUDVÍK
KORÍNEK JOSEF
KOUBEK ALOIS
KUTHEIL TOMÁŠ
LENDL EDUARD
LOJKA BOHUSLAV
MAREČEK JINDŘICH
MATOUŠEK JOSEF
NAKOVITC FRANTIŠEK
NAVŘATIL VILÉM
NĚMEC LEOPOLD
NEPOŽITEK BOHUMIL
NESVADBA ARNOŠT
NOVÁK JOSEF
PAVLÍČEK EMIL
PETERKA KAREL

PLETICHÁ FRANTIŠEK
POSKOČIL JOSEF
PROCHÁSKA VILÉM
RAJNOHA KAREL
ROUČKA FRANTIŠEK
SKUMANCOVÁ MARIE
SMUTNÝ FRANTIŠEK
SVOBODA FRANTIŠEK
ŠEJBL FRANTIŠEK
ŠIKUTA FRANTIŠEK
ŠIPANY FRANTIŠEK
STĚPANÍK LUDĚK
ŠTERCL BEDŘICH
TESÁŘK FRANTIŠEK
TOMÁŠEK KAREL
TRKSÁK JAN
VALACH ALOIS
VAŠOUREK EDUARD
VESELÝ FRANTIŠEK
VOLF ADOLF
VOSTÁREK FRANTIŠEK
VRANKA FRANTIŠEK
ZOL VILÉM

VĚRNÍ ZŮSTANEME

Vzpomeňme si v tiché modlitbě,
na naše bratry a sestry české
menšiny ve Vídni, kteří položili
v tak mladém věku své životy,
za své národní, politické, a
náboženské přesvědčení. Světlo
věčné ať jim svítí, odpočívajte
v pokoji.

Pomníková deska na čestném hrobě ústře-
ního hřbitova ve Vídni, brána 2.

Dáclav Beneš Třebízský:

MODLITBA ZA VLAST

Modlete se tuto modlitbu v těchto vážných dobách
často.

Bože otcův můj, králi nebes a země, k Tobě
vznáším vroucí modlitbu za blaho mé vlasti
a mého národa.

Tvé svaté požehnání učinilo krásnou a kvetoucí
moji vlast po pohromě největší, kdy budou lid-
skou byla v pláči zmořena, ano nadchnulo silou
a osvěžilo rozumem statečné a zmužilé její bojov-
níky, a přivedlo chudobku již již k zapomenutí
klesající opět na stupeň slávy mezi ostatní ná-
rody — o, jak velice Tobě za to děkuji, Bože
můj a prosím Tebe s velkou svojí vroucností,
aby Tvé svaté požehnání dlelo nad milenou ze-
mí, dokud kámen bude v ní stát na kameni a
spočíval nad národem drahým, dokud nepřesta-
ne žít jazyk jeho mluvy.

Žehnej vlast mou, Bože, kdy polibkem jara ze
spánku zimního probuzena bývá a odívá se v zeleň
mladistvou, kdy vůně libeznou naplněny její lesy
i háje a plničky ptačího šelelu, žehnej vlast mou,
Bože, kdy požehnané jsou pole a role její zrajícími
plody a obyvatelé její v potu tváří svých snázejí
úrodu do svých příbytků, žehnej vlast mou, Bože,
kdy jeseň v ní svou vládu nastoupí a stromy a
keře zralými plody obalí a žehnej vlast mou,
Bože, i tehdy, kdy pokryje háv sněhový její hory
a lesy i chaloupky, jak hvězdy na nebi rozseté.
Tvé požehnání svaté nechť vejde do paláců zá-
možných, by tam hnulo srdci k dobročinnosti a
útrpnosti, nechť nemine i prahu chatrče chudické,
by oblažilo jejího majitele, kteréhož chyška ta je
jediným bohatstvím a nechť vynajde i ty ubožáky,
kteří nevědí, kam hlavu svou by měli položit...
Neopouštěj Hospodine, národ ten, jehož krev jest
krví mou a jehož tlukot srdce i mého jest tluko-

tem, chraň jej, střež a opatruj, zachovej jej před
zlem veškerým a před každou zhoubou.

Dej, aby nikdy v něm nevznikly různice a nesváry
domácí, chraň jej před úklady zlými jeho nepřátel
a popřej, aby ve svornosti, lásce bratrské a v míru
dokonalém hledal jedině a našel blaho své.

T'znitíž v srdcích našich, v srdcích celého národa,
pravou ryzí lásku k vlasti, nechť všichni milujeme
rodnou naši zemi jako matičku svou, roditelku a
hoťovi jsme v každém okamžiku sílu svou, ducha
svého a rozum svůj službě její zcela zasvětili.
Osvět milostí svou, Hospodine, též duše zbloudilé,
kteří se hanbí za jazyk svých předků a necí dra-
hé to otcův našich dědictví, přiveď je k srdci spo-
lečné naší matky a učin dítkami jejími zdárnými.
A tak, rosou Božského požehnání Tvého, všemo-
housi Bože, hojně pokropena, vlast má skvíti se
bude v krásu májové, šedý, omšený věnec hor
skvostnou ji bude korunou, šepotající zelenavé lesy
vlasem bohatým a břehy stříbropěnné libeznými
stužkami, spojující lásku naši společnou — a když
svorně, bratrsky, budem pracovat společně, jak
na rolích a chatrčích doškových, tak i na místech
vědy, učenosti a umění, pak s Tvým, Pane, při-
spěním zasedne vlast má na trůn mezi národy a
vynikati bude mezi nimi jako dýmek mezi kře-
meny.

Ó dej, dobrotivý Bože, abych činností svou vla-
steneckou byl ozdobou mé rodné země, a tak
sobě zasloužil klidného odpočinku v její hlině,
dopřej mi té milosti, abych životem bezúhonným,
vzorně křesťanským v této vlasti hoden se stal
vstoupiti jednou ve vlast všech národů celého
světa. AMEN.

O Dušičkách na hřbitově

*I' podzimmích mlhách hřbitov se ztrácí,
proměněn v tichý, smuteční sad.
vzpomínka teskná v mysl se vrací
na ony z mrtvých, jež mívá's rád.*

*Mlčící pomník, kol věnce květů,
nad tím se vrba naklání už,
jako by slétl z nahlvězdných světů
andílek z mramorů objímá kříž.*

O DUŠICKÁCH.

Po hřbitově na sta křížů
a těch rovů na tisíce:
co tu dřímá, neuvidí
pozemského světla více.

Čítáš, co tu pochováno
blaha, lásky, lidských přání,
a toé oko slzy roní,
žalem se tvá hlava sklání.

Však i strasti všechny sčítej,
jež je zemi dáno krýti —
a ty zvedneš oči k nebi:
»Světlo věčné ať jim svítí!«

Filosofie praví, že člověk má duši vegetativní, smyslovou a duchovou. První dvě jsou společné s rostlinami a zvířaty a zaniknou zároveň s tělem. Duchová duše je nedělitelná - tedy nesmrtelná. Víra o tom říká víc, ale držme se nyní jen toho, co říká praktik-věřící hypnotizér Břetislav KAFKA, a vědec, amer. lékařka švýc. původu Dr. E. KÜBNER-ROSS, která se už deset let vědecky věnuje problémům umírání.

LÍBEZNÉ UMÍRÁNÍ

BŘETISLAV KAFKA se prostřednictvím citlivce/nemagnetického člověka/spojil s duší umírajícího. Duše se odpoutávala klidně, nastala jakási volnost duše, sladká únava. Nejdříve odumřel cit, pak zrak, naposledy sluch. Smrtelný zápas, křeče ap. se odehrávají mimo vědomí. Duše nemá sílu oživit odumírající buňky šedé kůry mozkové.

Jednou strhla svoboda duše umírajícího tak uspaného citlivce, že se rozhodl jít s ní. Když Kafka žádal, aby se vrátil, odepřel poslušnost. Kafka se soustředil a zmagnetizováním citlivce chtěl zabránit katastrofě-totíž smrti citlivce, který se už odpoutával od těla. Náhle se stalo něco překvapujícího. Citlivec prohlásil, že dál nejde. Duše zemřelého trpí pohledem na činy svého života. Kafka namítnul, že s mrtvým se nemůže citlivec spojit. Uspaný odpověděl, že duše se ještě drží ve vrstvě, spojující tělo a duši /autor tomu říká "oduší"/ "Vidíte jen mrtvé tělo, řekl uspaný, ale bude dlouho trvat, než duše tělo úplně opustí." Příbuzní zemřelého naléhali, aby jim Kafka řekl, co spáchal zemřelý. Kafka nechtěl; slíbil citlivci, že o tom nebude mluvit, protože by se to "nelíbilo Nejvyššímu". Nakonec se dal přemluvit. Po čase zjistili, že zemřelý má na svědomí nevysvětlený zločin a snažili se následky napravit. Od té doby citlivec už Kafkovi o stavu duše zemřelého nikdy nic neřekl.

"Duši může sledovat citlivec jen pokud je spojená s "oduším"-praví Kafka. "Dobrý jasnovidce vidí snadno výjevy z minulého života stejně, jako je vidí duše. Když se však duše vymaní z jemného fluida "oduší"-už se s ní nikdo nedorozumí. Tvrdí-li kdo opak, je to nesmysl."

Dr. KÜBNER-ROSS /a jiní lékaři/ shromáždili nesmírné množství vědeckého materiálu o umírání. S Kafkou souhlasí v tom, že při umírání, před kterým musí člověk překonat odpor a strach, má duše pocit volnosti, štěstí a klidu. Umírající slyšeli hluk, zvonění, hudbu či utíkali temným tunelem. Hovořili o duchovním těle, které mělo zhruba obrysy vlastního těla - zřejmě Kafkovo "oduší". Slyšeli nářek pozůstalých, někdy se vrátili z pocitu odpovědnosti k dětem. Na tvářích některých umírajících pozorovala lékařka výraz štěstí. Píše o pacientce, trpící Hodgkinovou nemocí: "Jednou zpozorovala sestra, že umírá. Spěchala pro pomoc. Žena náhle viděla sama sebe, svůj bledý obličej; vznášela se kolem svého těla. Řekla, že to bylo nádherné, cítila velký mír a ulehčení. Pozorovala lékaře při práci. Později opakovala, co řekli, ba i vtip, který kdosi prohodil, aby uvolnil napětí. Chtěla jim říci, aby toho nechali, že je všechno v pořádku. Srdce a mozek přestaly pracovat. Prohlásili ji za mrtvou. Za tři hodiny tělo oživilo. Žena žila ještě 18 měsíců bez poškození mozku."

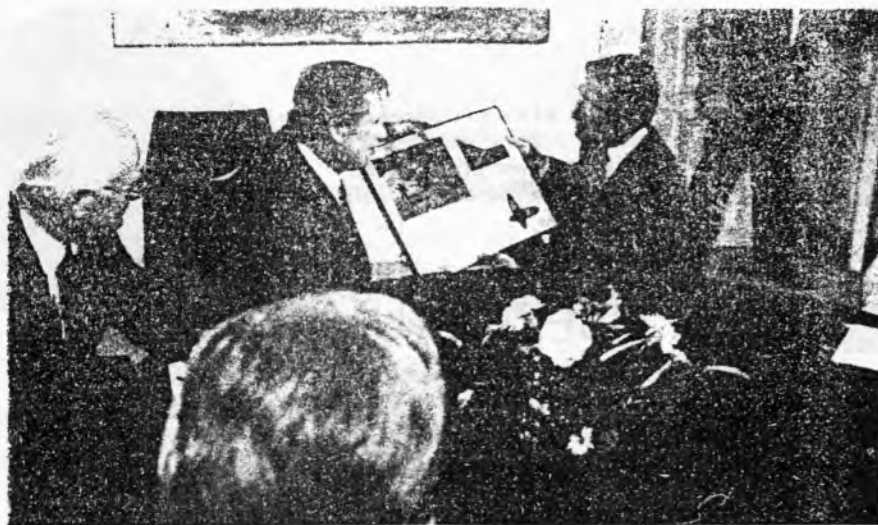
Duchovní "tělo" se nemohlo stykat s lidmi kolem; jeho duchovní moc byla velká, např. v myšlení, osvobozeném od těla, shromáždili pozoruhodnou sílu inteligence. I nevzdělaní nemocní popisovali v lékařských termínech vše, co se s nimi dělo.

"Pozoruhodné je," říká Dr. Moody, "že u mnohých umírajících je jakási milující bytost, přítel. Někteří hovoří o zářící postavě, z níž proudí láska, vlídnost, teplo. Mluví o ní i ateisté! Setkání s touto bytostí je však také kruté. Objeví se pohled na vlastní život, jakési panorama. Jeden voják to popsal jako film. Jiní tvrdí, že pohled byl spíše informativní než soudící. Významný byl pocit, že existuje definitivní spojení mezi zemřelým a světelnou bytostí a jestliže se duch dostane na druhou stranu, už se do těla nikdy nevrátí.

Členové společnosti pro parapsychologii - psychologové a psychiatři - uveřejnili své poznatky: 1. Lidský rozum je víc než mozek. 2. Rozum se může vycvičit aby kontroloval funkce liského těla. 3. Rozumová ukázněnost nervového systému mění naše vnímání skutečnosti. 4. Lidské vědomí nebo psyche je možno zákonitě považovat za jistou sílu a 5. je to pravděpodobně ona síla, tradičně nazývaná duší, která přežívá smrt fyzického těla.

"Nejlepší přípravou na dobrou smrt," ujišťuje Dr. Kübner-Ross, "je život žitý s vědomím, že sami sebe přežijeme." "Moje zprávy jsou pouze zprávami o prvním stupni umírání. Věřím však, že jsou další stupně, stejné, jako křesťanská nauka o nebi a pekle a myslím, že křesťanská myšlenka pekla je vlastně trest, který si zaviníme sami tím, že jsme jednali za svého života bez lásky."

BŘETISLAV KAFKA: NOVÉ ZÁKLADY EXPERIMENTÁLNÍ PSYCHOLOGIE - 1925
Dr. Med. E. KÜBNER-ROSS: THERE IS LIFE AFTER DEATH - 1976

Plukovník J. Irwin předává prezidentu republiky V. Havlovi československou vlajku, kterou posádka Apolla 15 měla na Měsíci

KAZATEL NADĚJE

Dne 15. května 1990 přiletěl na pětidenní návštěvu naší země světově známý americký astronaut, který stanul na Měsíci, plukovník James Irwin. Přijel k nám nejen jako představitel americké vědy a astronautiky, ale hlavně jako kazatel naděje, která je v Ježíši Kristu.

Z astronauta kazatelem Evangelia

James Irwin byl typickým Američanem. Jak sám říká, žil naplno, na vysoké noze. Jeho posedlostí byl sport a létání. Ne vždy se mu dařilo. V roce 1961 absolvoval školu pro zkušební piloty a „považoval jsem se za jednoho z nejzkušenějších pilotů v oblacích“, vzpomíná. Jednoho rána letěl v lehkém letadle a havaroval. Letadlo naštěstí nezačalo hořet, ale J. Irwin utrpěl řadu vážných zranění. Měl zlomené nohy, zlomené čelisti, přišel o většinu zubů, utrpěl otřes mozku a další zranění. Když se v nemocnici probíral, lékaři mu sdělili, že již nikdy nebude létat. Nejprve propadl zoufalství, ale pak opět začal tvrdě trénovat. A v červenci 1971 byl vybrán za jednoho z členů posádky kosmické lodi APOLLO 15, která letěla na Měsíc. Dosáhl svého životního snu, dokázal to, co ještě žádný člověk před ním. První lidé, kteří stanuli na Měsíci, se stali miláčky amerického národa. Ale...

„Dostali jsme se na Měsíc, ale všichni jsme po návratu propadli hluboké depresi. Jeden z nás se dokonce nervově zhroutil. Když dosáhl Měsíce, pak už nebyl schopen vidět ve svém životě nějaký smysl. Měsíc představoval nejzazší cíl. Nebylo nic, co by se tomu vyrovnalo. Evangelista Matouš píše: Neboť co je platno člověku, i kdyby celý svět získal, své pak duši užškodil?“

Teprve během této cesty na Měsíc si J. Irwin uvědomil prázdnotu svého dosavadního života. Začal přemýšlet o podstatě a smyslu života. Pochopil cenu mezilidských vztahů, cenu života, dobra, lásky... „Na Měsíci jsem letěl jako vědec a technik a vrátil jsem se jako humanista!“ Letěl poznat neznámé, poznat Měsíc a poznal Boha.

„To, co skutečně uspokojuje a naplňuje, je poznání Boží lásky a život v Jeho blízkosti, v přátelství s Ním, když On nás vede. Ponehlu jsem přicházel na to, že můj let na Měsíc byl pouze začátkem. Byl to prostě jen jeden krok, který mi otevřel mnohé dveře k širší službě, ke službě Bohu a lidem na celém světě.“

Důsledkem vnitřního obrácení astronauta J. Irwina bylo celoživotní zasvěcení se službě Bohu. V roce 1972 založil High Flight Foundation (Společnost vysokého letu), ekumenickou křesťanskou společnost, která se věnuje šíření Evangelia po celém světě. J. Irwin k tomu říká:

„F. M. Dostojevskij dospěl k názoru, že každý člověk celý svůj život hledá někoho nebo něco, komu nebo čemu by mohl plně věřit. Někdo nachází odpověď, mnozí ji však nenačejí. Já věřím, že Ježíš Kristus je touto odpovědí pro každého v kterékoli době.“

J. Irwin naším hostem

Program amerického astronauta byl velmi nabitý. Plukovník James Irwin uspořádal čtyři velká shromáždění v pražské a bratislavské sportovní hale a páté pod širým nebem v Lipovském Hrádku. Setkal se s panem prezidentem Václavem Havlem, kterému předal československou vlajku, kterou měl s sebou na Měsíci. Také se setkal s předsedou Křesťansko-demokratického hnutí dr. J. Černogurským, který navštívil jeho shromáždění. Převzal zlatou medaili Československé akademie věd. Setkal se s vědci z Čs. astronautické společnosti, hodně času strávil v rozhovorech s naším předním vědcem, popularizátorem astronomie, křesťanem Jiřím Grygarem. Sešel se s představiteli všech církví. Uspořádal velkou recepci v hotelu Fórum. Absolvoval tiskovou konferenci, vystupoval v televizi. Podal si ruku s tisíci lidmi, podepsal stovky svých fotografií...

„Splnila se má věčná touha, dnes se stal skutečností můj velký sen...“ řekl po přiletu J. Irwin novinářům.

O slavné naději lidstva

Jak jsme si mohli přečíst na plakátech, nazval J. Irwin svou misi u nás O slavné naději lidstva. A co je podstatou jeho zvěsti?

Za prvé: Bůh tě miluje a má nádherný plán pro tvůj život. Tím nejvyšším vzletem, kterého může zde na Zemi člověk dosáhnout, je porozumět Boží lásce a pochopit, že má zájem o každého jednotlivce. Evangelium Janovo říká (J 3, 16): „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“

Za druhé: Člověk je hříšný a vzdálený od Boha, takže nemůže poznat a zakusit Boží plán pro svůj život. Lidský vzlet je zmařen lidským hříchem a vzdáleností od Boha. Asi tak, jako když je člověk ve vesmíru vzdálen od kosmické lodi. Nevrátili se do ní, země.

Za třetí: Ježíš Kristus je Boží záchranou

pro lidský hřích. Skrze něj můžeš poznat a zakusit Boží plán pro svůj život. Jako je spojovací lano pojtkem kosmonauta s kosmickou lodí, tak je i Ježíš Kristus pojtkem člověka s Bohem. V Janově evangelium (J 14, 6) jsou citována Ježíšova slova: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne.“

Za čtvrté: Musíme přijmout Ježíše Krista jako osobního Spasitele a Pána — pak můžeme poznat a zakusit Boží lásku a Boží plán pro náš život. Spojení musí být navázáno osobně. Je to něco, co za nás nemůže udělat nikdo jiný. Je to hluboce osobní a soukromé. Ve Zjevení Janově (Zj. 2, 20) Pán Ježíš říká: „Hle, stojím před dveřmi a tluču, zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“

Smyslem a naplněním života astronauta Jamese Irwina se stala tato zvěst a touha, aby všichni lidé poznali Stvořitele vesmíru.

Věda a víra

Měl jsem možnost s plukovníkem J. Irwinem soukromě hovořit, byl jsem pozván i na recepci. Přes všechno, co dokázal, je to velmi pokorný člověk, z kterého vyzařuje láska a zájem o každého člověka. Jeho svědectví není zanedbatelné. Pro nás křesťany je povzbuzením, když tak populární člověk, který opravdu něco výjimečného dokázal, svědčí o své víře. A pro ty, kteří ještě Boha nenašli, je to důvod k hlubšímu zamyšlení.

Vzhledem k naší nedávné historii jsem si neodpustil J. Irwinovi položit některé otázky. V první šlo o tak často a s oblibou komunistickými ideology citovaný výrok prvního člověka, který vyletěl do vesmíru — kosmonauta J. Gagarina, ve kterém říká, že vyletěl do nebe, ale Boha tam neviděl. A odpověď J. Irwina?

„Když jsem byl před pár lety ve Švédsku, vyprávěli mi o jedné tamější divce, která právě napsala J. Gagarinovi poté, co slyšela tento jeho výrok. Ptala se ho, zda má čisté srdce. Pán Ježíš totiž řekl: Blahoslavení čistého srdce, protože oni budou vidět Boha.“

Já jsem v kosmu také fyzicky Boha neviděl, ale viděl jsem Jeho dílo, cítil Jeho přítomnost a slyšel jsem Jeho hlas. Bůh byl na Měsíci s námi. Tato zkušenost změnila celý můj život.“

Dále jsem se ho zeptal: „Pane Irwine, desítky let byl našemu národu vštěpován názor, že věda a víra jsou v příkrém protikladu. Jaký je Váš názor na tuto otázku?“

J. Irwin: „Pro mne věda znamená odhalování Božích zákonů ve vesmíru. Právě tím je dána smysluplnost vědeckého zkoumání, že za kosmem je řád a inteligence, že se řídí podle určitých zákonitostí a ne nahodile. Právě vědec potřebuje mít osobní vztah k Bohu. Víra mu dává moudrost, a to nejen moudrost k objevům, ale hlavně k tomu, jak jich využít k prospěchu lidstva. I ten největší vědec by v sobě měl mít hlubokou mravnost a odpovědnost, kterou mu právě dává víra. Mnozí američtí vědci jsou vůči víře v Boha velmi otevření. I my všichni, co jsme byli na Měsíci, jsme věřící, i když někteří více, jiní méně.“

Chodil po Měsíci

„Jak tvrdí vědci, vzhledem k atmosféře naše stopy na Měsíci vydrží věčně. Je to zvláštní pocit. Ale to, že Boží syn, Ježíš Kristus, chodil po Zemi, je mnohem důležitější než to, že člověk chodil po Měsíci.“ vyznává se ze svého přesvědčení J. Irwin.

Poznali jsme skromného a vzácného člověka, který se s námi rozdělil o to, co považuje za nejdůležitější ve svém životě. Doufáme, že aspoň některý pomohl k nalezení smyslu života, k pochopení, že jen ten život, který je založen na lásce a ochotě pomoci druhým, stojí za to žít.

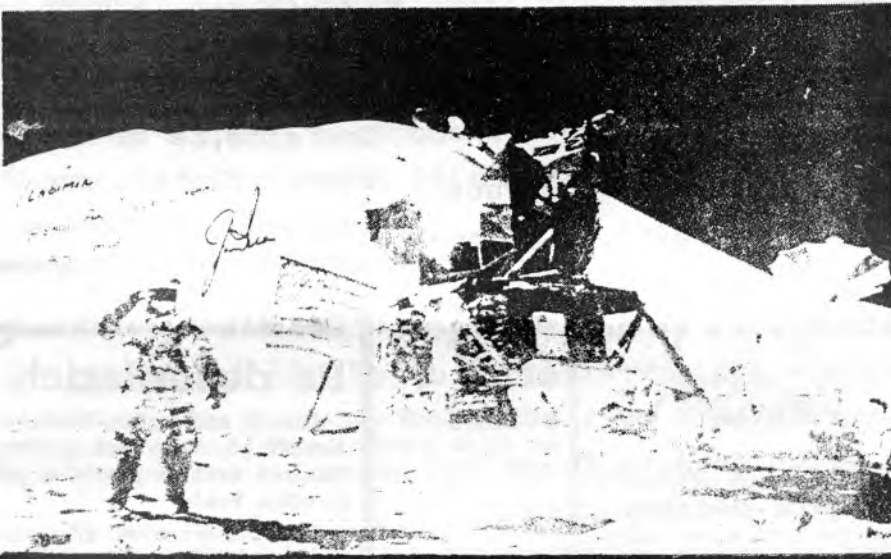
Připravil VLADIMÍR ELIS

Snímky LADISLAV VALLACH a archiv autora

Jedno z velkých shromáždění v Bratislavě, kterého se zúčastnil i místopředseda federální vlády a předseda KDH JUDr. J. Čarnogurský

▼ Fotografie z povrchu Měsíce: J. Irwin zdraví americkou vlajku (v levé části snímku astronautovo věnování autorovi článku)

J. Irwin s manželkou

V přátelském rozhovoru s předním československým astrofyzikem dr. Jiřím Grygarem

Osud ukázal zase jednou statisícům našich občanů svoji zlomyslnou tvář. Konečně probíhají rehabilitace politických vězňů, tedy těch, kteří byli odsouzeni protože se někomu nelíbili nebo se někomu líbil jejich dům či místo v zaměstnání. Prameny uvádějí, že jich bylo více než 200 tisíc. Tolik lidí pocítilo na sobě tvrdé komunistické koncentrační tábory. Majetek těchto dvou set tisíc propadl státu. Polovina rozestavěného domku, rádio, knihy i vyšlapané boty. Rodiny byly mnohdy vystěhovány z bytu, měly potíže se zaměstnáním, děti ve škole. Všichni dostali označení nepřátel státu.

Nyní mají nespravedlivě odsouzení dostat odškodné. Kdo jim je dá? Odškodné zaplatí stát, to znamená, že zaplatíme my všichni. Platit budou pracující ze svých daní. Proč? Bývá zvykem, že spáchanou škodu hradí ten, kdo ji způsobil. U nás pravidlo neplatí. A snad největší zlomyslností osudu je, že ve velké míře budou muset zaplatit

odškodnění poškozeným jejich vlastní děti, lidé, jejichž dětství nebylo příliš radostné ani bezstarostné. Zdobily je nezaručené občasné návštěvy ve vězení, zaručené časté potíže ve všedním životě.

Měl-li odsouzený štěstí, vrátil se po letech domů, musel si koupit nové prádlo i zimník. Těžko sháněl zaměst-

Zlomyslný osud

nání. Doktor byl rád, když někde „přehlédli“ jeho věznění a mohl pracovat jako pomocný dělník. Postižené byly i děti. Rodiče jim nemohli koupit ani hračky ani nové oblečení. Na dovolenou s nimi také nejezdili. Ptal se někdo z tehdejších komunistických funkcionářů, mají-li tyhle děti co jíst a v jakých podmínkách bydlí?

Přišel rok 1968. Děti odrostly a měly-li to štěstí být ve vhodném věku,

dostaly se na studia. V letech normalizace se nemusely stát disidenty, ony jimi byly pořád; myšlením i před úřady. Znamení jednou vypálené nesmylo dvacet let. Úřady mají dlouhou paměť.

Zase nastaly nepříjemnosti se zaměstnáním, tentokrát však rodičům i jejich už dospělým dětem. V současné době jsou tyto statisíce dětí padesátých let v nejproduktivnějším věku a tak zaplatí část odškodného vlastním rodinám, zaplatí i důchody bývalým funkcionářům KSČ. A ti, kdo procesy prováděli, ti, co jim tleskali a volali po vyšších trestech obětem hrůzné zvůle, mají dále svůj nemalý majetek a jezdí po světě ve svých nebo služebních automobilech. A komunistická strana, která dš padesátých let cílevědomě prováděla, zničila ve státě hospodářství, lidské životy i vzduch, má stále svůj velký majetek a zřejmě ho bude mít i nadále. Osud se zatím vysmívá všem jejím obětem.

HELENA NOVÁKOVÁ

Nadporučík Josef Pojar

18.červen 1942

Toto datum bude zapsáno v českoslovenkých dějinách zlatým písmenem.

Po okupaci Československa německou armádou, odjela řada mladých mužů, aby vzahraníci, zvláště v Londýně, se připravovali ke zvláštním úkonům ve své vlasti. Tyto parašutisté prodělávali tvrdý výcvik, připravovali se na nebezpečné úkoly, po seskoku v Československu - tehdy Protektorátu Čech a Moravy. Přestože si tyto parašutisté byli vědomi velkého nebespečí, které je po seskoku čeká, ba, že budou, za určitých okolností, obětovat i vlastní životy, vzali tyto úkoly z v lasteneckého citění, z odhodlanosti, z ideálu pro obnovení demokratického Československa na sebe.

Koncem roku 1941 byly na českém území vysazeny tři skupiny: Anthropoid, Silver A a Silver B.

Anthropoid byla první skupina s teroristickým posláním a také jej splnila. Tuto skupinu tvořili rotní Josef Gabčík a Jan Kubiš. Jejím úkolem bylo provést atentát na Heydricha. Za spolupráce s rotníkem Josefem Valčíkem ze Silveru A provedli Gabčík s Kubišem 27. května 1942 atentát na Reinharda Heydricha v zatáčce u Vychovatelny v Praze v Kobylisích. Z místa útoku se jim podařilo ustoupit do ilegálních bytů. V období stanného práva se ukryli v kryptě Kostela Karla Boromejského v Resslové ulici v Praze, kde, z radou, s dalšími parašutisty podstoupili 18. června 1942 nerovný boj. Své životy položili na oltář nového demokratického Československa, který se uskutečnil po 17. listopadu 1989.

Po celou dobu komunistického režimu nesměla být uctěna památka těchto sedmi hrdinů a jiných padlých parašutistů. Naopak, po únoru, kdy se moci uchvátila stalinská, komunistická vláda, byli jak parašutisté tak i letci, kteří zavčas, z republiky neutekli na západ, pozatýkáni, odsuzováni k k tresu smrti, na doživotný žalář a podobně.

Když se vloni jejich představa, spojení ze Sovětským svazem na věčné časy, zhroutila, byla možnost veřejně uctit padlé hrdiny.

Stalo se tak letos u příležitosti 48. výročí splnění bojového úkolu, zavraždění Heydricha, a kteří svůj hrdinský boj zakončili 18. června 1942 v dnešním chrámu Cyrila a Metoděje v Praze.

V pondělí 18. června 1990, za přítomnosti pana prezidenta Václava Havla, byla kladením věnců zpomenuty tento hrdiný čin čs. parašutistů.

Po pietním aktu se konala Panychiada za oběti nacismu v pravoslavném kostele, které se zúčastnil i pan prezident.

Doufejme, že to nebylo naposledy a národ nezapomene těch, kteří položili své životy, aby se nám a naším dětem, ve svobodném Československu žilo lépe a svobodně. J.D.

Biskupské gymnázium zahajuje

Po desetiletích opět církevní škola v Brně

Dne 3. září začne školní rok také na Biskupském gymnáziu v Brně na ulici Veveří 15. Ve všech prostorách této zatím první církevní střední školy na Moravě vrcholí poslední přípravy. K těm nám ředitel gymnázia, PhDr. Petr Hruška, řekl:

„Po přestěhování ZŠ internátní pro nevidomé byly započaty alespoň základní stavební opravy, při kterých řemeslníkům pomáhali i naši profesori, budoucí studenti i jejich rodiče a také mnoho dalších ochotných brigádníků. Ti všichni odvedli kus práce, za který bych chtěl všem poděkovat.“

Kolik studentů bude na Biskupském gymnáziu od nového školního roku studovat?

„V prvním ročníku začne studium 58 studentů ve dvou třídách, ve druhém pak 22 studentů. V prvním ročníku otevíráme teologického studia s maturitou otevíráme dvě třídy, přijali jsme celkem 47 studentů. Rovněž s námi zahajuje také Církevní zdravotnická škola nedaleko od střední v Grohově ulici, zde bude studovat v jedné třídě prvního ročníku 29 dívek.“

Jaký je hlavní rozdíl mezi státním a Biskupským gymnáziem?

„Naše škola má humanitní zaměření s rozšířenou výukou cizích jazyků (je zde povinná angličtina, němčina a latina). Kromě učebních osnov platných pro státní gymnázia máme rozšířenou výuku o teologické předměty. Všichni členové o teologické předměty. Všichni členové o teologické předměty. Všichni členové o teologické předměty. Všichni členové o teologické předměty.“

nových zdravotních sester se budou podílet i řádové sestry. Stát bude uznávat maturitu na obou školách jako plnohodnotnou a rovnoprávně s ostatními státními školami. Jediným personálním problémem je zatím! neúplné zajištění pracovníků na úklid.“

Mohl byste přiblížit specifiku dvouletého teologického studia?

„Toto studium je zaměřeno jako příprava pro budoucí studium bohoslovecké fakulty a k tomu je zaměřen také celý učební plán. Důraz je položen na odborné teologické předměty (asketika, biblistika, základy víry a církevní dějiny), jazykovou výuku, studium filozofie a psychologie a předměty hudební výchovy. Vedením semináře pro tyto studenty byli pověřeni kněží kongregace petrinů.“

Co byste poradil zájemcům o studium na Biskupském gymnáziu ve školním roce 1991/92?

„Tito zájemci mohou podat přihlášky na jaře příštího roku, tak jak se podávají přihlášky na kteroukoliv střední školu a budou pozváni k přijímacím zkouškám. Na gymnáziu mají možnost studovat nejen katolíci a dokonce i nevěřící s tím, že samozřejmě prokáží výborné studijní výsledky a budou počítat s povinnou výukou daných teologických předmětů.“

Pane řediteli, děkuji za rozhovor a věřím, že přání Boží i lidská vaši školu bude provázet i nadále. Připravil Jiří KLEMENT

Prezident se seznamuje s bývalými výsadkáři. V pozadí Rudolf Krzák.

PREZIDENT VÁCLAV HAVEL ROZMLUVOU
PROF. JOSEFEM POJAREM

Z temného lůna hlubokého moře
povstane nový, mladý svět:
široké lípy v mém otcovském dvoře,
ponesou zase vonný květ.

Smutné osení vzkřísí těžký přívál,
z noci se zrodí jasný den:
národ, který prve slavný býval,
ten bude opět oslaven!

(Erben, Kytice.)

Místa, která pamatují poslední boj sedmi hrdinů.

Celkový pohled na budovu Biskupského gymnázia v Brně

50 LET OD SMRTI DR. KRATOCHVILA

Profesor Dr. Josef Kratochvil zemřel náhle a předčasně dne 7. dubna 1940 po krutém výsledku Gestapem. Narodil se 9. března 1882 v Dolních Kounicích na Moravě jako šesté a poslední dítě Aloise Kratochvila a Anežky roz. Simonidesové. Všechny pět před ním narozených sourozenců zemřelo brzo po porodu. Sotva čtyřročný ztratil otce. Matka se nyní těžko probíjí životem prodejem zeleniny z vlastních polí a hokynářstvím. Přesto dává nadaného syna na gymnasium do Brna. Mladý student si musí přivydělávat kondicemi, aby se udržel nad vodou.

Po maturitě se Josef Kratochvil rozhoduje pro bohosloví a vstupuje do semináře v Brně. Už po třech měsících jej posílá brněnský biskup na filosofická a theologická studia do Říma. V roce 1904 tam dosahuje hodnosti doktora filosofie. Brzo na to opouští Dr. Kratochvil Řím i bohoslovecká studia a přechází na filosofickou fakultu Karlovy university v Praze, kde dokončuje studium v roce 1909.

V Římě na Gregoriáně měl možnost bohatého styku s cizími bohoslovci, především s Chorvaty a Slovinci. Už zde začíná vědecky pracovat a své poznatky zveřejňuje v časopise českých bohoslovců «Museum».

V roce 1910 se stává Dr. Kratochvil profesorem na gymnasiu v Příboře a později v Brně. V roce 1927 se habilituje na bohoslovecké fakultě v Praze.

Dr. Kratochvil patří mezi přední křesťanské filosofy v naší vlasti. Byl nesmírně pilný a naši filosofickou literaturu obohatal asi o 30 prací. Starší kněží z pražské bohoslovecké fakulty (dnes už jich bude asi málo naživu) rádi vzpomínají na dojiždějícího profesora a jeho přednášky. Můj bývalý «šéf» z kaplanských let + Pater Vinš často mluvil o Kratochvilově snaze dát bohoslovcům nejen solidní filosofické a theologické vzdělání, nýbrž i cenné praktické rady pro jejich příští práci ve státě, kde ještě nebyly zahojeny všechny rány mezi Církví a státem. Jako filosof, býv. theolog, pedagog a politik byl dobře vybaven pro tuto výchovatskou a pastorační činnost. Nabádal k trpělivosti, k lásce k Církvi i vlasti a k hledání schůdných cest. Jen kněz, vyzařující dobrotu a nebojící se obětí, zasévá důvěru a sklízí lásku a pochopení. Za okupace Hitlerem byla potvrzena tato láska k vlasti a k Církvi tolika kněžskými oběťmi i smrtí celé řady kněží i z jeho žáků.

Republika je náš osud!

Prohlášení Konfederace politických vězňů z Olomouce

Rehabilitační zákon vstoupil v platnost 1. července 1990. Od té doby uplynuly již více než dva měsíce a my, političtí vězni padesátých let, skuteční reprezentanti III. odboje, sledujeme s obavami, jak se s velikým úspěchem daří průběh rehabilitací zpomalovat.

Někteří komunisté, kteří reprezentovali politiku KSČ před únorem 1948 a hlavně celých dvacet let po něm, se na začátku šedesátých let začali probouzet. Vstoupili pak do pražského jara jako reformní. Nasedli tehdy ovšem do špatného autobusu a v srpnu pak už nebylo zastávky na které by mohli vystoupit.

Žádný z nich si neuvědomoval a ani dnes si nechce uvědomit, že srpen nebyl výsledkem pražského jara. Byla to tečka za únorem 1948.

Někteří z nich za to zaplatili i několikletým vězením. Dnes však všichni ti komunisté, postižení po roce 1968, jsou rehabilitováni! Mnozí z nich zastávají i významné funkce a daří se jim úspěšně držet svoje bývalé spolupartajníky v jejich úradech. A jak se zdá, protagonistům sametové revoluce vůbec nevadí, že jejich bývalí vězňové sedí s nimi ve stejných lavicích.

Při televizním vzpomínání na osmašedesátý rok a na jeho smutný srpen, defilují před námi kádry, které zakalil třídní boj v padesátých letech. Mnozí z nich spěchali v pražském jaru umýt si ruce v přesvědčení, že národ má krátkou paměť. Bohužel, jak se zdá, skutečně má. Jako by všechna krutost režimu začínala v roce 1968! Jako by před tím bylo všechno v pořádku a nechceme zapomenout jenom my — my, zbytky vězňů padesátých let, kteří už dávno odpustili i když odpouštět zločiny je nemravné!

Ne, zapomenout nemůžeme a ani nesmíme! Ti popravení, ubití a postřílení, naše mámy a tátové, naše ženy a muži, naše děti, které jsme po deset i více roků mohli vidět vždy jen několik minut, jsou naším mementem!

Neobhajujeme pojem kolektivní viny, ale každý kdo podepsal přihlášku KSČ, přihlásil se svým podpisem ke všemu, co KSČ dělala, a převzal tak za všechno i svůj díl odpovědnosti!

Jsmo jediní, kteří s čistým svědomím můžeme nastavit zrcadlo všem reformním i nereformním straníkům i všem těm, kteří se snažili jen žít a nevšímali si ani ošatého drátu, ani šibenice!

Proto jsme tolik nepohodlní!

Když byl ve Strašnicích předáván veřejnosti symbolický hřbitůvek popravených pade-

sátých let, televize o tom nevěděla. Když byla odhalována pamětní deska gen. Píkoví na Borech, měla televize jen několikavteřinový šot.

Když se vzpomínalo na Slánského, tak tomu věnovala televize několik večerů. Jistě — byla to tragédie, zapomnělo se tehdy jen poznamenat, že tyto všichni inscenovali a organizovali zločiny a dávali příkazy k vraždám celé roky před tím, než jejich zločiny pohltily i je!

Tato nevšimavost jde až na nejvyšší místa. Pozornost se věnuje kdekomu, ale političtí vězni padesátých let? — pro ty není čas!

A tak není divu, že rehabilitace se vlečou a každého nejvíce zajímá, kolik dostaneme odszkodného a z čeho se to zaplatí. Že jsou to peníze, které nám společnost dluží, protože nás o ně okradla, to nechce vědět nikdo!

Když jsme se letos v lednu začali organizovat dostávali jsme výhrůžné telefonáty — měli vás všechny pověsit, ale ještě se toho dočkáte!

Tak na to už komunisti sílu mít nebudou, ale jedno se jim daří — brzdit všechno co se ubrzdí dá!

Obavy máme jen z jednoho, že se komunisti dočkají toho, že včas vyměříme a oni si pak jen spokojeně zamnou ruce.

To se může stát. Je odbourána jen špička ledovce. Jeho hlavní masa se skrývá pod hladinou celé společnosti. Nedáme-li pozor, potopí dosud křehkou loďku naší svobody, naší demokracie.

Zastavme manipulování společnosti výpovědmi estébáků a komunistů třeba i prominentních, kteří zakrývají své zločiny poklesky druhých.

Hledejme společnou řeč všech demokratických, třeba i opozičních sil a zbavme se bolševických praktik, které naší společnosti chtějí opět naroubovat staré struktury!

Udělejme všechno pro to, aby rehabilitace byly dotaženy do konce a pak, pokud ještě přes své stáří můžeme, pomáhejme uhájit tak těžce dosaženou svobodu.

Tato republika je přece náš osud!

KONFEDERACE POLITICKÝCH VĚZŇŮ
ČESKOSLOVENSKA,
ODBOČKA OLOMOUC

Hřbitovní nápisy

OTCI.

Odpočíň již v Pánu sobě
v tomto libém, tichém hrobě,
milovaný tatíčku!

Mírem věčným, který vane
v rajske říši Tvé, ó, Pane,
oblaž jeho dušičku!

MATCE.

V tento tichý země stánek,
aby libý spala spánek,
uťlali jsme matičce.
Pokoje věčný, který vane
v rajske říši Tvé, ó, Pane,
uděl její dušičce!

KOMUKOLI.

Úděl náš je truchlé rozloučení,
shledání jest naše naděje;
kež nám Pán Bůh toho dopřeje,
tam se sjít, kde věčné sjednocení!

Já sám jsem profesora Dr. Kratochvila osobně nikdy nepoznal. Poznal jsem však jako bohoslovec jeho filosofické dílo v knihovně římského Nepomucena. Na studie do Říma jsme přicházeli jen se znalostí «gymnasiální» latiny. Na filosofické fakultě se pojednou na nás «sypalo» při latinských přednáškách tolik zcela neznámých výrazů. Bylo nám z toho úzko a mnohdy jsme dostávali i strach z dalšího studia. V koleji tehdy nebyl nikdo «úředně» pověřen nám látku vysvětlit, a žádat někoho o pomoc jsme si také ani netroufali. Jaké to bylo štěstí, že nám v naší knihovně pojednou přišlo na pomoc české dílo profesora Kratochvila. Byl to jeho «Filosofický slovník». Ten nám pomáhal objasňovat tolik nových a neznámých filosofických pojmů a pomáhal překonávat těžké začátky nezvyklého studia v téměř «neznámé» řeči.

Kež mu Pán Bůh i toto na věčnosti bohatě odmění!

Jaroslav Kubovec

Slyšte a vězte slova Libušina

„MÁ VLAST“ — ZASLÍBENÍ

(k Smetanově hudbě)

B., L. N.

Mou vlast jsem ondy slyšel hrát,
hymnický zpěv o české zemi,
té zemi, kteréš nastokrát
přisahel věrnost přede všemi.

Tu vírem kotlů bouřně změten,
tu lesním rohem vyzpíván,
do harf, viol, ve stesk fléten
a v houslí šumně vonný van
včarován je té malé země
staletý úděl, věčný sen.

Dík Hospodinu vzdávám němě,
že tento kraj nám zaslíben,
že pod mračny i v zlatém svitu
zde leží naše dědictví.

MÁ KRÁSNÁ ZEMĚ BEZ BLANKYTU,

JSME VĚČNĚ TVÍ, JSME VĚČNĚ TVÍ.

Předseda ČSL br. JUDr. J. Bartončík pokládá květy na hrob

msgre Jana Šrámka
Snímek I. Šefr

Bože, ať mám cit pro druhé,
ať myslím víc na ně než na sebe,
ať se vždy ovládnou
a jednám laskavě
a srdečně, ať ve mně zbude
i jiskřička humoru.

Bože, každého, s kým se setkám,
mi posíláš do cesty, abych
v něm
poznal svého bratra.

Bože, prosím,
ať mám pro každého
dobré slovo dřív,
než se rozejdeme.

Z modliteb
papeže Jana Pavla II.

Vzpomínkovou slavnost k 120. výročí narození zakladatele a dlouholetého předsedy ČSL msgre ThDr. Jana Šrámka uspořádaly letošní druhou srpnovou sobotu v Grygově a ve Velkém Týnci místní organizace ČSL a OV ČSL Olomouc. Členů a příznivců politicky organizovaných křesťanů bylo přítomno na dva tisíce.

Velmi srdečně byli uvítáni nejvyšší představitelé naší strany — předseda br. JUDr. J. Bartončík, první místopředseda ČSL br. MUDr. Stanislav Hanák, generální sekretář strany br. JUDr. J. Černý a ministr výstavby a stavebnictví české vlády br. ing. L. Motyčka. Přijela i severomoravská krajská delegace v čele s předsedou KV ČSL br. ing. J. Pávelou, br. A. Navrátil — autor známé petice s 31 požadavky za náboženskou svobodu z období komunistické nadvlády. Obnoveného Orla zastupovali čestný starosta B. Koukal, výkonný starosta K. Pa-pež a ústřední tajemník A. Večeřa.

Slavnost začala krátce po deváté hodině na grygovské návsi mši svatou před kaplí sv. Jana Nepomuckého. Za zemřelého zakladatele strany ji sloužil generál-ní vikář olomoucké arcidiocéze kanovník F. Petřík, který v promluvě zdůraznil, že i když msgre J. Šrámek byl významným státníkem a diplomatem, zůstal záro-veň katolickým knězem. Na rodném jubilatově domku potom byla odhalena je-ho busta od akademického sochaře K. Hořínka.

Odpolední část vzpomínkové slavnosti zahájila liturgie ve velkotýneckém ko-stele Nanebevzetí Panny Marie, kde byl msgre dr. J. Šrámek jako dítě pokřtěn a o vánocích roku 1892 sloužil svou primici. Se Šrámkovou kněžskou osobností přítomné seznámil duchovní správce ThDr. L. Chvostek. Potom se přítomní ode-brali ke hrobu nedoceněného politika. Jeho utajovaného pohřbu vzpomněl br. prof. J. Pečínka. Za Čs. Orel, který dr. Šrámek roku 1909 založil jako kulturní tělovýchovnou organizaci při Křesťanskosociální straně, promluvil B. Koukal. Vzpomínková slavnost vyvrcholila v zámecké zahradě projevy a zdravicemi hos-tů.

Předseda Čs. strany lidové br. JUDr. J. Bartončík v hlavním projevu přiblížil metody Šrámkovy politické práce. „Ctítí historii neznamena ji slepě kopírovat,“ zdůraznil. „Je třeba vyhodnocovat úspěchy i chyby a vzít si poučení. I nás musí oslovovat Šrámkův příklad hledáním místa na stále se měnící politické scéně.“

Posluchače vyzval k budování jednotné, pevné, vlivné a moderní křesťanské politické síly, která by oslovovala všechny lidi dobré vůle a upevňovala vztahy se všemi, kteří jsou nám blízcí.

Část projevu věnoval řešení moravské otázky a prohlásil, že Čs. strana lidová je pro to, aby se Moravě i Slezsku dostalo postavení, jaké si významem ve spo-lečnosti zaslouží. K blížícím se komunálním volbám řekl, že rozhodující vliv na jejich výsledky budou mít místní a okresní organizace strany. Při tom je třeba využít zkušeností z nedávných parlamentních voleb, které — podle jeho názoru — byly pro ČSL úspěšné, i když bylo mnoho podnikáno pro odstranění ČSL z po-litického života. Když hovořil o blížícím se mimořádném sjezdu ČSL, vyjádřil přání, aby se při posilování vnitrostranické demokracie upevnila také jednota strany. Nakonec vyslovil úvahu, aby „Bůh dal a ČSL měla v čele takového muže, iakým byl msgre ThDr. Jan Šrámek“.

(va)

Přáli bychom si dokonalejší smysly!

Jsou motýli, kteří na hodiny daleko přelétají s jednoho břehu na druhý, jsouce lákání vůní květů, které na březích rostou. Jaký musejí mít čich tato zvířátka — srovnáme-li jej s lidským čichem! A jak teprve dovede věřit pes!

»Věřím jenom to, co vidím!« Drobné slunečko letí k hoře a praví: »Není žádné hory, ne a ne . . . já ji nevidím!« To mu věřím beze všeho; ono ji skutečně nevidí, neboť ubohé oko broučka nedohlédne až na vrchol obrovského horského velikána. Proto hora neexistuje?

A nemusíme podobně smýšleti o Bohu a o tajemstvích našeho náboženství, jež jsou nám nepochopitelná? Zdaž nemusím zde přiznat, že náš rozum a naše omezené smysly vzhledem k těmto vznešeným pravdám jsou pouze takovými slunečky, sovami, které ve slunečním světle mžourají?

Žijeme na tomto světě jako zakletý princ z pohádky, jež v jeho zlatém zámku čaroděj přičaroval ke trůnu. Hledí před sebe, ohlíží se dozadu řadou zářících sálů; než toliko tuší, jak četné jsou jeho poklady — z blízka je nemůže prohlédnouti.

Slyšel jsi už, co říká hluchý? »Ach, co mi blábolíte o tónech! Není přece žádných tónů!« A slepý řekne: »Barvy? Pohádky pro děti!« Ty však víš, že to všechno opravdu je. A jak velkolepá stupnice tónů a jaká nádhera barev! A přece je naše ucho velmi nedokonalý orgán! Může zachytit nanejvýš jedenáct oktáv, ačkoliv podle fyziky musí být tisíce oktáv. Když se totiž vzduch chvěje ve vteřině 16- až 40tisíckrát, slyšíme to jako tón. Co však může být 80 tisíc záchvěvů? Tu už naše ucho nestačí, k tomu nám chybí orgán. Z těch tisíců a tisíců oktáv slyšíme pouze jedenáct.

Když se éter chvěje za vteřinu 111—365bilionkrát, cítíme to na kůži jako teplo, dosáhne-li chvění 395 až 758 bilionů, pozorujeme to okem jako barvu.

395 bilionů záchvěvů za vteřinu vytvoří barvu červenou, 750 bilionů barvu fialovou. Mezi těmito dvěma čísly záchvěvů pohybují se čísla záchvěvů ostatních duhových barev v nesčetných odstínech.

Co však je pod 395 bilionů záchvěvů? A co za 758 biliony? Nic? Proč by ne? Je přece i 380 a 900 bilionů etherických záchvěvů, ale ne pro naše oko. Nedovedeme si ani představit, oč pestřejší byl by svět, kdybychom měli smyslové orgány, jež by byly tak jemné, že by postřehly i tyto neznámé barvy!

Neboť svými orgány, jak jsou teď vybaveny, poznáváme jenom zcela nepatrnou část skutečně existujícího světa, pro větší část jsme slepí a hluchí.

Jsmo slepí na př. k nepatrným bacilům. Jenom to zkus! Zeptej se obyčejného sedláka:

»Povězte mi, příteli, co zde vidíte ve světnici ve vzduchu?«

»Ve vzduchu? Nemáte horečky, mladý pane? Tu přece nic není!«

»Že nic? Nevíte, že se zde vznášejí statisíce hrozných oblud? Celá světnice jest jich plná — — —«

Podívej se jenom, jak se tváří, jak uraženě odpovídá: »Víte co, mladý pane, dělejte si blázný ze svého ctěného dědečka, ale ne ze mne!«

A přece jsi to ty, kdo má pravdu, že ano? Vzduch je plný milionů živých tvorů, jež bychom všechny dobře viděli, kdyby nám Bůh — zní to trochu komicky — byl udělil mikroskopické oči. Ach, příteli, jenom si představ, co bychom všechno ve světnici viděli, kdybychom měli mikroskopické oči . . .

Nepozoruješ teď zcela zřejmě, jak přihlouple zní výrok: »Já věřím jenom to, co vidím!« Kdyby nám Stvořitel nebyl dal čichové a chuťové orgány, ani by-

chom neměli tušení, že na světě je nějaká vůně a chuť.

Siamský král kázal kdysi jednomu evropskému cestovateli vysázet několik ran, poněvadž mu tvrdil, že v Evropě v zimě voda tak ztuhne, že je možno chodit po řekách. »Nasázejte mu na šlapy! Za tak hloupé se nedáme považovat, že bychom tomu věřili!« V Siamu totiž nikdy ještě ledu neviděli. A proto není vůbec žádného ledu?

Kdubychom jen měli více smyslů!

Ale pravím ještě něco! »Věřím jenom to, co mohu poznat svými pěti smysly!« Než nemohli bychom místo nynějších pěti smyslů mít jich deset? Proč by ne! Bůh mohl nás i takto stvořit. A co bychom tu viděli!? Přátelé! Co bychom teprve potom všechno pozorovali! Jakou nádhru toho velkého světa!

Neboť že jsou zvířata, která kromě našich pěti smyslů mají ještě jiné, seznáváme každodenně z podivuhodných případů.

Kdosi oslepil netopýra a pustil ho ve světnici, v níž byly nataženy nitě křížem krážem od jedné stěny ke druhé, a na nitích byly zavěšeny malé zvonečky. A slepý netopýr létal celé hodiny, proplétal se nahoru a dolů, aniž by vrazil do jediné nitky. Osleplý netopýr! Čím jenom asi cítil kudy má létat? Nějakým smyslem, o němž nemáme tušení. Tu, přátelé, tu můžete zasnout!

Pozorujme jiný příklad! V Belgii bylo chováno velké množství poštovních holubů. Jednou bylo doneseno několik holubů z Bruselu do Španělska a pět roků byli chováni v kleci. (Představ si vzdálenost Bruselu a Španělska!) Po pěti letech byli puštěni na svobodu — a už za několik hodin byla jedna skupina holubů v Bruselu u bývalého majitele. Jak mohli po pěti letech najít cestu? Přes hory a dolů? Na vzdálenost mnoha set kilometrů! I oni byli vedeni jakýmsi smyslem, který nám zcela a naprosto chybí.

Novější příklad. Z Tichého oceánu byla vylověna želva, do jejího krunýře vypáleno znamení a želva vypuštěna v kanálu La Manche. Uvaž tu vzdálenost obou míst! A co se stalo? Po třech letech byla tatáž želva vylověna na původním místě oceánu. Jak se tam dostala? Musela ve tmavých hlubinách moře vykonat cestu přibližně 4.000 hodin dlouhou, aby našla své staré sídlo. Jaký to smyslový orgán ji vedl? Opět nám chybí odpověď; naše chytrost je v koncích.

Než nejen všední zkušenost, nýbrž i teoretické poznání dokazuje, že bychom mohli mít mnohem více smyslů, než skutečně máme. Víme totiž, že existují různé věci, aniž bychom měli nějaký orgán, jenž by je mohl cítit. Tak na př. chybí nám pocit tepla, jenž by nám o různých druzích tepla, jeho střídání, stupňování mohl podati zprávu do nejmenších přesností. Teplo je počet záchvěvů, barva rovněž. Pomocí barvy vytvořil člověk nádherné umění, poněvadž jeho oko — to obyčejné lidské oko — je tak jemné, že může poznávat jednotlivé stupně a odstíny barev. Některé oko má chybu: říkáme, že je »slepé na barvy«, takže rozeznává pouze barvy světlejší nebo temnější, ale rozdíl mezi barvami nepocituje. Pociť tepla je však u nás všech velmi omezen, takže jsme oproti teplu také vlastně všichni »slepí«, to znamená, my pouze cítíme, že je teď tepleji, jindy zase chladněji. Nesměj se mi, bude-li se ti zdát následující myšlenka fantastickou: Jaká škoda, že nás Stvořitel nevyzbrojil takovým smyslem pro teplo! Kdybychom měli pro teplo tak jemný orgán jako pro barvy, pak by nebylo jenom malířské umění, ale i velkolepé »tepelné umění« s podivuhodnými, překvapujícími počty a pocity, jež sobě teď ani představit nemůžeme.

(Pokračování.)

Bože, dej světu mír a spásu

Poslední rozloučení s prof. ThDr. Josefem Zvěřinou

Pod monumentální kopulí pražského baroka — v chrámu sv. Mikuláše na Malé Straně, byly včera od časných ranních hodin vystaveny tělesné ostatky kněze, teologa, historika umění a pedagoga, čestného děkana katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy, zakládajícího člena Charty 77 ThDr. Josefa Zvěřiny, který náhle zemřel za svého pobytu v Itálii ve věku 77 let.

Na nízkém katafalku spočívala dubová rakev, na jejímž víku ležel fialový kněžský ornát, biret a kytice květů s fialovou stuhou — poslední pozdrav z Vatikánu. Misál s kalichem stály v popředí rakeve, která se utápěla v záplavě květin a věnců, z nichž na nejčestnějším místě byl věnec z bílých a růžových karafiátů a čs. trikolorou od prezidenta ČSFR Václava Havla. Dále byly u katafalku věnce vlády České republiky, Univerzity Karlovy, teologické fakulty, četných organizací jakož i od přátel a od rodiny.

Při eucharistické liturgii, kterou vedl jako hlavní celebrant pražský světitel biskup ThDr. Antonín Liška, přičemž mši svatou s ním sloužili biskupové Karel Očenášek, Vojtěch Cikrle, František Radkovský, Václav

F. Lobkowicz, opat Vít Tajovský, kanovník Jaroslav Matějka, P. Antonín Hýža a P. Hugo Pitel. Bohoslužbám ve svatomikulášském chrámu, kdy Otec Josef Zvěřina začal svou kněžskou dráhu po propuštění z nacistické internace jako kaplan, bylo přítomno asi 150 kněží a asi dva tisíce věřících, mezi nimi i předseda SNR Fr. Mikloško a ministr výstavby a stavebnictví ČR bratr ing. L. Motyčka, CSC.

V kázání, které následovalo po četbě evangelia podle sv. Matouše, uvedl Otec biskup A. Liška, že zemřelý byl velkou postavou české katolické církve našich časů, osobností dávající duch a směr. Nejvýraznějším rysem zemřelého, jak uvedl dále Otec biskup, byla láska, největší dar Ducha Svátého a znamení Boží lásky, která sama sebe dává.

Před závěrem bohoslužby byl nad rakví zemřelého nejprve čten list břevnovského opata Anastáze Opaska, který je v současné době v lékařském ošetřování mimo republiku. Poté pronesli projevy na rozloučenou rektor Univerzity Karlovy prof. dr. Radim Palouš, děkan katolické teologické fakulty Václav Wolf, předseda Konfederace politických vězňů Stanislav Stránský, děkanové husitské teologické fakulty prof. Zdeněk Kučera a evangelické bohoslovecké fakulty Josef Smolík, dále spoluvězňové Václav Vaško, ředitel vydavatelství Zvon a dr. Silvestr Kréměří, který hovořil i jménem nitranského sídelního biskupa Jána Ch. Korce. Závěrečné slovo patřilo františkánskému knězi od Panny Marie Sněžné, který se loučil se svým spolutělem z bohosloveckých studií a spoluprimiciantem.

Kněží a bohoslovci vynesli poté z chrámu věnce a rakev s tělesnými ostatky, a pohřební furgon se vydal na cestu k výšehradskému hřbitovu. Zde byla rakev s ostatky zesnulého ThDr. Josefa Zvěřiny uložena do země výšehradského hřbitova, v části, která je nejbližší kostelu a slouží k pohřbívání sester voršilek a alžbětinek.

Za vyzvánění zvonů byla rakev přinesena ke hrobu. Obřady uložení do země vedl pražský světitel biskup ThDr. Antonín Liška spolu s biskupy Františkem Radkovským a Václavem F. Lobkowiczem. Přítomni byly stovky věřících i hostů, mezi nimi též chartisté, například Jiří Dienstbier, Ota Bednářová, doc. dr. Jiřina Šiklová a prezident republiky Václav Havel, který krátce promluvil. Uvedl, že se se zemřelým znal dlouhá léta a s pocitem vděčnosti se s ním dnes loučí. Za kněze pronesl poslední rozloučení P. Karel Pilík, rektor pražského kněžského semináře.

Jaroslav Mikeš

„Budete-li zachovávat
moje přikázání,
zůstanete v mé lásce“

Jan 15, 10

Katolická církev a československá veřejnost se včera rozloučili s knězem, teologem, historikem umění a pedagogem, čestným děkanem Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy ThDr. Josefem Zvěřinou. Uložení rakev s ostatky zesnulého do země se na výšehradském hřbitově v Praze zúčastnil prezident republiky V. Havel. Obřady vedl biskup A. Liška (vlevo)
Foto ČTK — J. Krulíš

Olomouci opět arcibiskupský seminář

Cyrlometodějská bohoslovecká fakulta bude mít 205 posluchačů

(mv): Rozsáhlá budova na Žerotínově náměstí v Olomouci, donedávna sloužící pedagogické fakultě Univerzity Palackého, se opět vrací původnímu majiteli a účelu. V současných dnech se přeměňuje na arcibiskupský kněžský seminář pro výchovu katolických kněží pro obě moravské diecéze. V čele semináře stojí rektor P. M. Kouba a jeho zástupce vicerektor P. V. Slouk, spirituály byli jmenováni P. F. Ambros a P. F. Puchnar.

V objektu se provádějí velké úpravy nákladem několika miliónů korun. Je třeba zříditi a vybavit ložnice, studovny, jídelny, knihovny a také dvě kaple: pro seminaristy prvního ročníku ve 4. poschodí budovy a pro bohoslovce vyšších ročníků znovu vrátit původnímu účelu kapli, kterou pedagogická fakulta používala jako promoční síň pro univerzitu. Do této kaple se vrátí také původní okna, která se zachovala.

Ložnice pro seminaristy nižších ročníků budou 2—4lůžkové, seminaristé čtvrtého a pátého ročníku budou mít pokoj každý sám pro sebe. Nově se vybavuje také kuchyně a jídelna i knihovna, jejíž část se zachovala v arcibiskupském paláci. V semináři najdou ubytování rovněž představení seminaristů, případně učitelé z teologické fakulty.

Při úpravách v budově semináře pracují nejen stavební firmy, ale vydatně pomáhají také bohoslovci a milosrdné sestry Sv. kříže z komunity v Choryni. Pomoc nabídli i laici — studenti a studentky i ochotní obyvatelé

z Olomouce. Další výpomoci bude třeba na úklid ve druhé polovině září, až se seminář bude chystat na přijetí bohoslovců. Každá ochotná ruka bude uvítána.

Výuka na Cyrlometodějské bohoslovecké fakultě Univerzity Palackého v Olomouci se zahájí v říjnu. Při přijímání pohovorů na téma Lidská a duchovní zralost bylo do prvního ročníku přijato 36 diecézních seminaristů a 18 bohoslovců z různých řeholí, jímž se nepodařilo otevřít vlastní bohovědná učiliště. Někteří z řeholních seminaristů budou bydlet v semináři, jiní z blízkého okolí na výuku dojíždět z vlastních klášterů. Mezi řeholními bohoslovci bude rovněž pět řádových sester. Více než 30 uchazečů o studium teologie, kteří nebyli zařazeni do studia na olomoucké teologické fakultě, budou studovat v přípravném ročníku na litoměřickém bohovědném učilišti. Do druhého ročníku teologické fakulty v Olomouci přejde z Litoměřic 43 posluchačů, do třetího 48, do čtvrtého a pátého po třiceti posluchačích.

Bůh • Církev • Vlast

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETARIÁ-
TĚ** a půjčování knih každý první čtvrtek
v měsíci, vždy od 19 do 20 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: Vídeň III. Rennweg číslo 63

VII. ODBOR JSM

PŘEDNÁŠKA A DISKUSE k aktuál-
ním událostem v ČSFR – sobota 17. li-
stopadu 1990 ve 20 hodin – klubovna,
Viedeň III, Rennweg 63a.

MIKULÁŠSKÝ VEČÍREK sobota
1. prosince 1990 ve 20 hodin – klubov-
na, Vídeň III, Rennweg 63a.

VÁNOČNÍ ÚVAHA – sobota 15. pro-
sine 1990 ve 20 hodin – klubovna, Ví-
deň III, Rennweg 63a.

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63 v 7 ho-
din a v 10 hodin mše svatá s proslovem.

Příležitost ke svaté zpovědi vždy před
každou bohoslužbou.

MARIA AM GESTADE. Bohoslužby
každou neděli a zsvěcený svátek v
8.¹⁰ s promluvou u Otců Redemptori-
stů Vídeň I., Salvatorgasse 12.

**KATOLICKÝ KLUB PÁTERA JOSE-
FA NOVOTNÉHO** 1. okres, Seitzergasse
5., IV. patro: otevřeno pátek od 17 do
21.30 hodin a v neděli od 9 do 11 hodin.
Každý první pátek v měsíci mše svatá v
kapli sv. Stanislava od 19 hodin, 1. okres,
Kurrentgasse 2.

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

I. A II. ODBOR JSM VÍDEŇ XV.:
Každou neděli a každý svátek v 8 hod.
mše svatá v kostele ve Fünfhausgasse, Ví-
deň XV.

KOSTEL JEDNOTY SV. METODĚJE
VÍDEŇ 3, RENNWEG 63

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihovna
(tamtéž) půjčuje každou první středu v
měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle telefo-
nické dohody, číslo telefonu 62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvičí-
me každé úterý od 18 do 21 hodin v Zink-
gasse číslo 12.

VII. ODBOR JEDNOTY SV. METODĚJE

oslaví v neděli dne 4. listopadu 1990 v kostele Jednoty sv. Metoděje,
Viedeň III., Rennweg 63 své

80-LETÉ TRVÁNÍ

Jubilejní mši svatou komponoval HELMUT HOSCHKY. Zpívají společně
sbor fary z Poštorné a sbor VII. odboru Jednoty sv. Metoděje. Mši sv. bude
celebrovat generální vikář brněnské diecése KAREL SATORIA.

ZAČÁTEK V 10 HODIN.

V říjnu slaví svoji osemdesátku s.
Alžbeta Matoušová. Dlouholetá menšinová
pracovnice jak v Urle tak hlavně jako
pokladní IV. odboru Jednoty sv. Metoděje,
Viedeň XX.

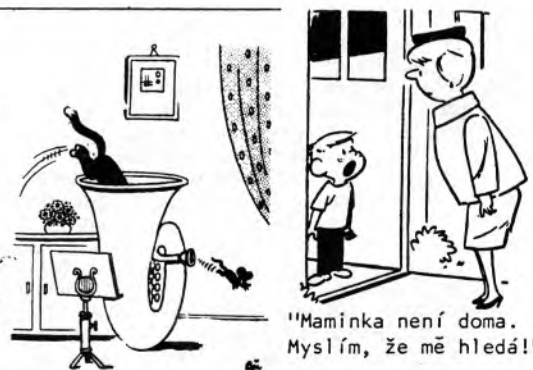
Milá Bětuško, děkujeme Ti za Tvoji
obětavost a práci. Přejeme Ti do dalších
let zdraví, spokojenost a Boží požehnání.

VI. ODB. J S M V XVII. OKR. KONÁ VE STŘEDU 28. LISTO.
V KLUBOVNĚ ROSENSTEING. 39 V I. POSCHODÍ ČLENSKOU
SCHUZI S FILMEM ZE ŽIVOTA MENŠINY. ZAČÁTEK 18.30
NEJSTĚ VÍTANI.

HUMOR HUMOR

Ředitel povídá zaměstnanci:
"Poslyšte, z vás by byl doko-
nalý zločinec." "Proč myslíte?"
"Protože po sobě nezane-
cháváte vůbec stopy své čin-
nosti."

Chlapec, který dostal výprask,
dlouho pláče. Pak konečně pře-
stane. "Tak co, už tě ten pláč
přešel?" ptá se matka. "Ne -
já jen chvíli odpočívám."

FILMOVÁ PŘEDSTAVENÍ

25. listopadu 1990 – »Slunce, seno a pár
facek«

27. ledna 1991 – »Hordubal«

Všechna filmová představení se konají
vždy v neděli v TABOR-KINO v 9.30 h.

Dotaz na Radio Jerivan: „Pomáhá „pere-
strojka“ Gorbačovovi?“
„V principu ano – ale na Západoč.“

Doporučujeme
naším členům

VÍDEŇSKÉ SVOBODNÉ LISTY

Ménšinové rady české a slovenské větve v Rakousku

Čtěte a rozšiřujte
české noviny
vídeňské.

Herausgeber, Verleger (Medieninhaber), Redaktion: Tschechoslowakische Volks-
vereinigung in Österreich. Verlags- und Herstellungsort: Wien. - Gemeinsame
Adresse: 1150 Wien, Pelzgasse 17. Verlagspostamt 1150 Wien. Mitteilungsblatt
der Tschechoslowakischen Volksvereinigung. ---- PSK-Konto Nr. 7509.267.